

33. navadna nedelja – leto B

Prihod Sina človekovega

»Toda v tistih dneh, po tisti stiski,
bo sonce otemnelo
in luna ne bo dajala svoje svetlobe.
Zvezde bodo padale z neba
in nebeške sile se bodo majale.

Tedaj bodo videli Sina človekovega priti na oblakih z veliko močjo in slavo. In takrat bo poslal angele in zbral svoje izvoljene od štirih vetrov, od konca zemlje do konca neba.«

Nauk smokvinega drevesa

»Od smokvinega drevesa pa se naučite priliko: Kadar postane njegova veja že muževna in poganja liste, veste, da je poletje blizu. Tako tudi vi: Ko boste videli, da se to dogaja, védite, da je blizu, pred vrati. Resnično, povem vam: Ta rod nikakor ne bo prešel, dokler se vse to ne zgodi. Nebo in zemlja bosta prešla, moje besede pa nikakor ne bodo prešle.«

Nihče ne ve ne dneva ne ure

»Za tisti dan ali uro pa ne ve nihče, ne angeli v nebesih ne Sin, ampak samo Oče. Mr 13,24-32

Pred vami je nagovor vernikom v Doberdobo, ki so hkrati praznovali zahvalno nedeljo - hvaležnico in Martinovo nedeljo.

Moje besede ne bodo prešle

Dragi bratje in sestre! Svetega Martina, svojega farnega zavetnika, že dobro poznate. Vsako leto ga znova jemljete za zgled in razmišljate ob njem. Pa skupaj sestavimo mozaik njegovega življenja:

Martin se je rodil v Sombotelu na Madžarskem tri leta po milanskem ediktu, tri leta po tem, ko je krščanstvo dobilo svobodo in je postalo državna vera. Cerkev se je v teh časih hitro začela zapletati v politiko in oblastne strukture. Evangeljsko uboštvo in bližina z najbolj zapostavljenimi sta se začela izgubljeni.

Oče, ki je bil rimski častnik, je poskrbel, da je šel sin po njegovih stopinjah. Že pri petnajstih letih ga je poslal v galsko vojsko. Kot vojak je, čeprav sredi surove vojaške okolice, **slovel po svoji skromnosti, čistem življenju in nesebični ljubezni**. Do danes se je ohranila zgodba, kako je razdelil svoj plašč z nagim beračem pred mestnimi vrati v Amiensu.

Ko je postal kristjan, ga je navdajala samo še ena misel. **Želel je misijonariti** med svojim ljudstvom in se boriti proti poganstvu. A njegovega misijonarskega dela je bilo kmalu konec, saj so ga nasprotniki kmalu izgnali iz domovine. Razočaran in zagrenjen se je umaknil na otoček Gallinara in zaživel kot **puščavnik**. Tam ga je poiskal Hilarij njegov učitelj, škof iz Poitiersa in ga povabil k sebi. Čez deset let ga je ljudstvo **izvolilo za škofa**. Kljub škofovski službi, je ostal zvest idealu uboštva, nepretrgani molitvi in odpovedi. Kot eden najrevnejših je oznanjal Kristusa in njegovo ljubezen. Nikoli ni podlegel udobju in prestižu. Ostal je **spokornik in ubog med ubogimi**. Celu škofovsko obleko je oblekel le za praznike.

Vse kar ga je obdajalo je bilo zanj kakor odprta knjiga, v kateri je bral nadaljevanje evangelija v duhu svoje dobe. Videl je ostrizeno ovco in že je dobil primero: Glejte, pravi, kako žival spolnjuje evangeljsko izročilo! Dva kožuha je imela, pa je enega odstopila tistemu, ki ni imel nobenega.

Ob zgledu vašega zavetnika sem razmišljal o dveh krepostih, ki sta potrebni tudi danes, Sveti Martin ju je v sebi nosil že kot otrok. **Prav krepost je otroška preprostost in skromnost, ki mu je nista vzeli ne vojaška ne škofovska čast.** Vedno je v sebi ohranil besedo, ki nikoli ne mine. Zavedal se je, da čast, bogastvo in oblast ne prinašata trajnega veselja. Kot vojak in častnik se ni zatekal v svojo moč in oblast, ampak je vedno služil bližnjemu. Vse kar je imel, je delil s tistimi, ki so potrebovali pomoč. Nikoli ni zlorabil svojega položaja. Tudi kot škof ni delal z oblastjo, ampak je služil.

Mogoče bo kdo rekel, saj nimam ničesar, s čimer bi se lahko postavljaj nad drugega. Pa ni čisto tako. Pomislimo samo na val beguncev, ki preplavlja Evropo. Pustimo ob strani politiko in različne interese, ki jih ni malo. Eno, pa za kristjana vedno ostaja, in to je Sveti Martin dobro vedel: Častnik, vojak ali berač, kristjan ali pogan, škof ali vernik vsak je le božji otrok, božja podoba, potreben ljubezni. Imejmo, dragi bratje in sestre **v resnični preprostosti** drug drugega za brata in sestro. Ne postavljajmo se nad drugega, ne po narodnosti, ne po spolu, ne po stanu. **Vsi smo božji otroci.** Noben položaj, nobena kriza nas ne sme odvrniti od tega.

Druga krepost, ki me pri Svetem Martinu nagovarja, pa je njegova **neizmerna dobrota.** Sveti Martin je vse, kar je imel, vedno delil. Delil je svoje talente, svoje premoženje, samega sebe. **Ni delil od svojega obilja, ampak je delil samega sebe, to kar je bil, kar je vedel in kar je imel.**

Ob tem mi prihaja na misel anekdota, ki jo je pred enim tednom povedal papež Frančišek. Pravi, da se je zgodila v prejšnji škofiji:

Za mizo je bila mama s tremi otroki. Oče je bil v službi. Jedli so dunajske zrezke. V tem trenutku je potrkal na vrata in eden od majhnih otrok - pet, šest, sedem jih je imel najstarejši, je prišel nazaj in rekel: 'Mama, berač je, ki prosi za hrano!' In mama kot dobra kristjanka jih je vprašala: 'Kaj naj naredimo?' 'Dajmo mu, mama...' 'Prav.' Vzela je vilice in nož in začela na pol rezati vsak zrezek. 'Ah, ne mama, ne! Tako pa ne! Vzemi iz hladilnika.' 'Ne. Tako bomo naredili tri sendviče!' Iz tega so se otroci naučili, da se dejanje dejavne ljubezni stori, ne iz tega, kar ostane, temveč iz tistega, kar je potrebno. Prepričan sem, da so bili tisto popoldne malo lačni..., ampak tako se dela! (Papež Frančišek pred opoldansko molitvijo Angelovega češčenja na Trgu sv. Petra, 8.11.2015)

Dvoje nam zagotovo želi sporočiti današnji praznik Svetega Martina. **Naj nas noben položaj ne oddalji od bližnjih.** Vedno je najpomembnejše, da ostajamo med seboj bratje in sestre, da živimo v zavesti, da smo vsi, prav vsi, božji otroci.

Iz tega pa izhaja drugi zgled Svetega Martina, ki deli svoj plašč z ubogim beračem. **Ne dajajmo od svojega bogastva, vedno delimo sami sebe.** Kar podarimo, nam bo Bog stokratno povrnil. **To je beseda, ki vedno ostane. Amen.**